

KUK-ERNST.

Leif Henriksen skrev følgende forord til historien om Kuk Ernst:

PERSONLIGHEDER

Man hører ofte personer, der er lidt anderledes end vi andre hverdagsmennesker, omtalt som særlinge eller originaler. Disse betegnelser finder jeg imidlertid noget negative, og det synes jeg ikke, disse folk har fortjent. Af forskellige grunde er de blevet anderledes end flertallet, og derved er de med til at sætte lidt kulør på tilværelsen for os alle.

Jeg tænker sommetider: "Hvor er det dog godt, at ikke alle andre mennesker ligner mig!"

Og det er der sikkert mange, der er enige med mig!

Rønne i november 2004

Leif Henriksen

Han hed Ernst Vilhelm Magnusson, vistnok født i Karlshamn. Han var handelsmand og landevejsridder.

Livet på landevejene var hans et og alt. Han kørte rundt og solgte ko bindsler, es, lægen, tøjrepæle, mejsler og andre småting. Ved juletid, ja i hele december måned kørte han rundt og solgte crepepapirs-roser, som fru Hermansen på Nymønt lavede til ham, mens han sad og blundede i kakkelovnskrogen.

Han var i såkaldt familiepleje og af Strøbyhus anbragt hos smedefamilien på Nymønt. Dette var i 1940erne.

Navnet Kuk-Ernst skal være opstået på forlystelsesstedet Lundens Minde ved Rønne. Han havde skjult sig for nogle unge mennesker og råbte Kuk-Kuk fra sine skiftende skjulesteder. Senere brugte han selv navnet. Når han kom til folk for at handle, råbte han Kuk-Kuk, så vidste folk, hvem det var.

Det skete, hvis manden i huset ikke var hjemme, at han spurgte om kaffekanden var varm, og så fik han sig en passiar med konen. Så sagde Ernst, at manden havde bestilt et antal ko bindsler eller andet, hvorpå konen betalte, og Ernst gik igen. Når manden kom hjem, blev det opklaret, at den handel var Ernsts eget påhit. Han var forretningsmand, men aldrig så groft, at han ikke kunne komme igen en anden gang.

Ernst sad en dag i vejgrøften og nød sommersonen, da nogle store skoledrenge kom og begyndte at drille ham. Da det havde stået på en tid, blev Ernst gal, han trak lommekniven op og sagde: "Holl kjæft for hælvede, æjle jå sjær tappen din av da!]. Så holdt drillerierne op.

Når han var ude for at slå sig løs - det var ofte på Halleklippen - hændte det, at han kom hjem uden sit lommeur, som han havde måttet sætte i pant, når pengene var sluppet op. Humøret var da på nulpunktet, og vi unge kunne jo ikke nære os for at spørge til hans klokke, skønt vi nok kunne regne ud, hvad der var sket. Hans eneste svar var: "Den kommer snart igjen, den kommer snart igjen", og ganske rigtigt - når Ernst havde tjent lidt flere penge, kom han og viste klokken frem igen.

Da Ernst blev ældre, syntes forstanderen for Strøbyhus, at han ikke havde det godt nok på Nymønt, bl.a. fordi han kørte for meget på vejene. De flyttede ham så til et plejehjem i Nexø, men hver gang han derefter kom på besøg på Nymønt, kunne man se, at han ikke havde det godt, han var ked af det, og det gik stærkt tilbage med hans helbred. Han følte, at han var blevet lukket inde sammen med nogle tosser og savnede det frie liv på landevejene.

Han blev vistnok begravet i Nexø.

O.P. fortæller:

Kuk-Ernst kom af og til hos mine forældre. Det hændte at han kom ind og fik en kop kaffe eller et måltid mad. Det må have været omkring 1932. Dengang handlede han også med skosvæerte, snørebånd og silkebånd til hårsøjler.

Han kom rundt på cykel og havde kasser til sine varer både på styret og på bagagebæreren, Han var en lille, spinkel og vindtør mand.

Når han kom cyklende, skete det at skoledrengene gemte sig til han var forbi, så løb de frem og råbte KUK-KUK. Så blev Ernst gal, smed cyklen og løb efter dem.